

Co by si měl (ne)užitečný idiot Vystrčil 10 krát o Tchaj-wanu pročíst a proč zrušit Česku škodící Senát

- CZ24 News | 11. června 2020

ČESKO: Čeští pravcoví politici projevují programově nenávisť vůči Číně. Tato jejich posedlost negativní emocí, přerůstá až do patologické roviny. Zejména Senát, tvořený dnes podivnou směsicí pravičáků, se snaží o stošest komplikovat činnost vládě, která jediná má podle ústavy spolu s prezidentem určovat zahraniční politiku této země.

Česká vláda již po třicet let, tedy od časů Dienstbiera, coby ministra zahraničí a Václava Havla, coby prezidenta, uznává a provádí podle amerického vzoru politiku jediné Číny. Současná vláda tuto politiku zdědila a realisticky v ní pokračuje. To, že naši pravičáci zejména v Senátu nemají potřebné politologické znalosti, aby si ujasnili vztah k Číně, který je odvozen především od vztahů Čína - Spojené státy, je jasné.

V českých médiích se vůbec neobjevuje ani zmínka o tom, co se vlastně událo v roce 1972 ve vztazích mezi Spojenými státy a Čínou.

Až do závěru 60. let věřily Spojené státy fatalisticky ve zhroucení komunistického režimu v Číně. Když se komunistický režim upevnil a naopak oba státy - USA i Čína - viděly na mezinárodní šachovnici jiného, agresivnějšího soupeře - a tím byl Sovětský svaz, došly k názoru, že je nezbytné vzájemné vztahy radikálně změnit.

Proto vznikl v roce 1972, při návštěvě amerického prezidenta Nixona, jeho ministra zahraničních věcí Rogerse a poradce pro národní bezpečnost Kissingera v Číně, pro mnohé překvapivě pakt mezi Čínskou lidovou republikou a Spojenými státy. Tento pakt se nazývá Šanghajské komuniké. Podle tohoto komuniké došlo k zásadní změně ve vztazích USA a Číny, ale také USA a Tchaj-wanu. Spojené státy v tomto dokumentu uznaly, že Tchaj-wan je součástí jediné Číny a že tuto skutečnost nebudou nijak zpochybňovat. S formulací o jediné Číně, přišel do textu komuniké hlavní strůjce celého ujednání, Henry Kissinger a pochválil jej za to dokonce i tehdejší čínský premiér Čou En-laj.

Čína tedy netrvala na okamžitém návratu Tchaj-wanu Číně, což by představovalo pro Ameriku ztrátu tváře, kterou si nemohla dovolit. Dějiny Číny trvají čtyři tisíce let. Dva tisíce dvě stě let trvá v Číně tradice nepřerušené centrální vlády. Číňané dokáží na základě svých historických zkušeností dokonale analyzovat své krátkodobé i dlouhodobé možnosti a cíle. Jak to podle Kissingera pregnantně vyjádřil při jednáních v Šanghaji tehdy sám Mao Ce-tung: "Můžeme se bez nich (Tchaj-wanu) zatím obejít, i kdyby to mělo trvat sto let".

USA se tehdy současně zavázaly, že stáhnou veškeré vojenské jednotky z Tchaj-wanu a ukončí diplomatické vztahy s Čínskou republikou na Tchaj-wanu. USA dále zrušily americko-tchaj-wanskou obrannou smlouvu z roku 1954.

Díky tomuto ujednání mezi USA a Čínou byl tehdy Tchaj-wan vyhozen z OSN a místa stálého člena v Radě bezpečnosti OSN s právem veta se ujala právoplatně Čínská lidová republika. Od té doby Tchaj-wan udržuje vztahy na diplomatické úrovni jen s několika málo státy světa...

Šanghajské komuniké mezi Čínou a USA z roku 1972 má tedy značné důsledky.

Od té doby se situace ve světě změnila. ČLR byla v roce 1972 vytržena definitivně z tehdejší světové socialistické soustavy ovládané Sovětským svazem. Dnes již ale Sovětský svaz neexistuje.

Čína, která měla před padesáti lety nepatrný podíl na světovém hospodářství, dnes představuje pětinu světové průmyslové produkce a během pár let se stane hospodářsky nejsilnějším státem světa.

Už před časem jsem došel k názoru, že v administrativě Spojených států přemýšlí, jak postupně

eliminovat dopad ustanovení Šanghajského komuniké. A jak tedy zvýšit tlak na Čínu. Přitom USA se nemůže podařit, i kdyby to stokrát chtěly, aby se Tchaj-wan stal např. členským státem OSN. Vliv ČLR, ale i Ruska v rozvojovém světě a obecně v mezinárodní politice je dnes takový, že tato možnost je zcela vyloučena. Spojené státy by si šly do OSN pro jistou a velkou politickou porážku. Číňané, zejména prostřednictvím svého plánu Pás a stezka, jemuž USA naprosto nedokázaly čelit obdobnou strategií, pronikají obřími investicemi do velké části asijských zemí, východní Afriky, ale také do zemí Latinské Ameriky a do jižní Evropy (Itálie a Portugalsko). Administrativě Spojených států jde o to, trochu pozlobit Číňany. Asi by bylo ale čestnější, pokud je opravdu chtějí zlobit, kdyby Američané vypověděli platnost Šanghajského komuniké a nenastrkovat místo sebe k tomu ochotné hlupáky. Američané na to jdou opravdu od lesa. Jde o to, najít nějakého troubu, nejlépe vysokého ústavního činitele některé západní země, který by zaletěl na Tchaj-wan a uskutečnil tam jakousi quasistátní návštěvu, aby tak prolomil princip jediné Číny. A to by, podle blouznivých představ autorů této zcestné myšlenky v USA, mohlo podnítit k následování další představitel jiných zemí. Ve svých důsledcích je to hra s ohněm. A hra celkem zbytečná. Nejlépe to vystihl svým vyjádřením před padesáti lety právě Mao Ce-tung. Trpělivost Číny je bezmezná. Dříve nebo později, ve svobodných demokratických volbách na Tchaj-wanu se může stát vládnoucí stranou nyní opoziční Kuomintang a vše bude jinak. Kuomintang, který kdysi proti komunistům bojoval, má dnes velmi blízké vztahy s čínskými komunisty a je pro sjednocení. Je jen otázka času, ve kterých volbách to bude. Jestli za dva či za deset anebo za dvacet let. Předseda Senátu z božího dopuštění Vystrčil, blábolí cosi o hodnotách, aby zdůvodnil svou cestu na Tchaj-wan.

Chci se zeptat pana hlavního senátora, zda také pojedje do Spojených států, aby navštívil alespoň některá z desítek amerických měst, kde už třetí týden po sobě probíhají velmi intenzivní nepokoje rasového a sociálního charakteru. Je otázka, zda je možné, aby si místo v čele světového pelotonu a určovatele morálních hodnot ve světě za této situace nárokovaly právě Spojené státy. A česká pravice by měla dělat politiku padni komu padni. Pokud se stará o stav lidských práv v Číně, měla by se starat také o stav lidských práv ve Spojených státech. Předseda Senátu se vyjádřil, že s sebou na Tchaj-wan poveze také nějaké české podnikatele. To dost dobře nechápu, protože náš obchod s touto provincií Číny prostě probíhá a probíhá úspěšně. Stejně tak, jako úspěšně probíhá obchod Tchaj-wanu s Němci, Brity, Francouzi či Italy. A nikdo ze státníků těchto zemí nemá potřebu se hrnout na Tchaj-wan. Nemá potřebu hledat „společné hodnoty“.

Nejen média, ale i české veřejnoprávní sdělovací prostředky hovoří o to, že prý čínský velvyslanec českým ústavním činitelům v případě eventuální návštěvy Tchaj-wanu vyhrožoval. No, pan velvyslanec upozornil na některé možnosti, které mohou v případě návštěvy předsedy Senátu na Tchaj-wanu nastat. To je pro každého velvyslance k tomu, aby hájil národní zájem své země, zcela normální. Před časem jsem uvedl, že před cca 12 lety na mě vykonávala nepřiměřený nátlak v souvislosti s umístěním americké radarové základny na našem území, tehdejší britská ambasadorka. Nikde jsem nekňučel, jako dnes kňučí čeští pravicoví politici a novináři z mainstreamu, ale vyvodil jsem z toho své osobní závěry. Co by tu nakonec ambasador té které země měl dělat, nežli hájit národní zájmy své země.

Ale znovu opakuji, podle české ústavy je formulace linie zahraniční politiky státu věcí vlády a prezidenta a krok šéfa Senátu je v rozporu s ní a on tedy nepostupuje v souladu s ústavou.

Jiří Paroubek